

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

ЕСЕННО ПРЕМЕЖДІЕ

chitanka.info

Щом гората пожълтя и листата започнаха да капят, кълвачът кацна на едно високо сухо дърво. Там заудря с клюна си тъй бързо и тъй силно, че изсъхналото дърво закънтя като барабан.

Всички птички, които не отлитат на юг, се събраха на дървото.

Първи дойдоха синигерите, следвани от многобройните си роднини — дългоопашатите синигери, върбовите синигери и кралчетата. Кралчетата се гордееха с оранжево-червените си качулки. Те бяха най-дребните от всички останали птички.

Когато птиците се събраха, кълвачът се подпря на твърдата си опашка, изпъчи гърди и каза:

— Гората се оголва от ден на ден. Листата вече не ни скриват от хищните птици. Ето защо ние трябва да се сдружим и взаимно да се пазим. Приемате ли да ви бъда главатар?

— Приемаме — извикаха птиците и вдигнаха такава радостна врява, че една любопитна сврака долетя да види какво става.

Поведена от кълвача, веселата птича дружина запрехвърква от дърво на дърво.

Кълвачът пробиваше кората на гнилите дървета. Оттам изваждаше с острия си език разни червейчета и личинки. След него пълзяха горските зидарки. Те изяждаха това, което той не беше успял да забележи. Синигерите се боричкаха и гонеха по клоните за някое мъничко зрънце. Невидими и тихи, кралчетата търсеха храна по шишарките на боровете и по семената на елите.

Когато наближи обед, птиците ожадняха.

Кълвачът ги поведе към потока, който течеше край гората. В тая минута от шубраците край едно дърво се чу слабичък гласец:

— Не отивайте! Там е опасно!

Птиците се спогледаха изненадани.

— Кой се обажда? — попита кълвачът.

От шубраците се измъкна мъничко кафяво птиче със смешно вирната опашка и с добри черни очички. То пропълзя като мишче и срамежливо се опита да се скрие зад един дънер.

Всички го познаваха. Беше орехчето — най-малкото птиче в гората.

— Ей, дребосъче, как си позволяваш да се шегуваш с нас? — рече строго кълвачът.

Орехчето се смути още по-силно.

— Там има птицелови — измънка то.

— Какви са тия птицелови? — попитаха синигерите.

— Хора, които ловят птиците с мрежи — отвърна орехчето и запърха неспокойно със слабите си крилца.

— Това мъниче лъже — важно заяви кълвачът. — Такива хора няма. Има само ловци. Но те никога не стрелят по нас, защото знаят, че ние принасяме полза на горите, като изстребваме насекомите и техните личинки. Хайде, не му обръщайте внимание! Време е да отлетим край потока.

Птиците хвъркнаха шумно към водата и след малко дружината се разположи в клоните на една висока върба.

Недалеч от потока на хубавата полянка бяха седнали двама души. Един от тях държеше голяма дървена кутия. Другият седеше на един празен чувал. Той пушеше цигара и гледаше към върбата. Двамата си говореха тихичко.

— Сигурно това са птицеловите, за които ни предупреди орехчето — уплашено забелязаха синигерите.

— Това са дървари — отговори безгрижно кълвачът и самоуверено се спусна на земята.

Той подскочи няколко пъти по меката трева, вирна глава и весело повика дружината. Никой от синигерите не се реши да напусне клоните на върбата. Но едно кралче и една чинка, които искаха да минат за смелчаци, кацнаха до кълвача.

Трите птици се упътиха към водата.

Щом приближиха до брега на потока, те се заплетоха в една тънка мрежа, просната във влажната трева. Кълвачът се опита да хвъркне, ала мрежата го дръпна за краката и го събори. Чинката и кралчето пърполеха из коварните нишки и напразно се опитваха да се освободят от тях.

Птицеловите се завтекоха и ги хванаха.

Те ги извадиха от мрежата и ги пуснаха в дървената кутия, където беше тъмно. Вътре цвърчаха уплашено и други птички, хванати преди тях. Птицеловите се упътиха към града. Там продадоха своя лов на един зоологически магазин.

Вечерта птиците се озоваха в телена клетка, в която подхвъркваха и цвърчаха много техни познати. Тук имаше чучулиги, кадънки, щиглеци и два пъдпъдка. Клетката бе сложена зад голяма витрина. Пред нея се спираха минавачи и деца. Птиците се плашеха от хората и се трупаха в най-отдалечените ъгли. Чинката висеше с главата

надолу, хваната с ноктите си за тела, а кълвачът стоеше натъжен на сухия клон, сложен нарочно в клетката.

Когато се мръкна и зоологическият магазин бе затворен, птиците се поуспокоиха. Всички започнаха да мислят как да се освободят от своя затвор.

Чинките предлагаха да изкълват дървените подпори на клетката. Кадънките вярваха, че могат да открият някакъв отвор, през който да се измъкнат. Щиглеците искаха да прережат тела със здравите си човки. Само пъдпъдците стояха равнодушно и дремеха. Те бяха тук от дълго време и понеже затлъстяха от леност, бяха се примирили завинаги.

След като мисли дълго време умърлушен на клона, кълвачът дигна глава и високо извика:

— Спасени сме! Аз ще пробия тавана на клетката и ще ви освободя от тоя затвор!

Той се залови веднага за работа. С якия си клюн като с длето започна да удря по меката дъска. В скоро време тя беше пробита. Дупчицата, отначало малка, скоро се разшири под юнашките удари на кълвача. След половин час птиците хвърчаха из магазина.

Те кацаха по рафтовете, дето бяха поставени разни препарати — минерали и стъклени съдове, в които трепкаха уплашено златни рибки. Няколко чучела на орли висяха с разперени крила от тавана. Една дропла важно стърчеше зад един сив рибар. Под слабата светлина, която идваше от уличните лампи, птичките се блъскаха във витрината и диреха отвор, за да излязат вън. Най-сетне призори кълвачът проби картон, с който беше запушена дупката в стената, направена там за тръбата на печката.

С весели чуруликания птиците изхвъркнаха из магазина. Бързо се издигнаха над града и се отправиха към своите родни поля и гори. Само двата пъдпъдъка останаха в клетката, равнодушни към съдбата си.

Сутринта учудените синигери пак чуха гласа на своя предводител да кънти из гората.

— Пак съм тук! Пак съм тук! — викаше той. — Елате да ви разкажа моето преमेждие. Елате да чуете моето геройство.

Зарадвани, птиците се събраха край него и весело го приветстваха.

— Аз съм юнак! — хвалеше се кълвачът, изпъчил гърди.

Той викаше тъй силно, че цялата гора ехтеше от вика му.

— Но си глупак! — обади се слабичък гласец.

Това беше орехчето. То се показва от един храст и изчезна, сякаш потъна в земята.

Кълвачът се засрами и млъкна.

Птиците се пръснаха из гората.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.